

Etape prevođenja Haskell-a do mašinskog jezika

Seminarski rad u okviru kursa
Metodologija stručnog i naučnog rada
Matematički fakultet

Marija Mijailović, Miroslav Mišljenović, Nemanja Antić, Filip Lazić
mijailovicmarija@hotmail.com, mr12260@alas.matf.bg.ac.rs,
antic.cubaka@gmail.com, filipl41@yahoo.com

april 2018.

Sažetak

Funkcionalni jezici ranije nisu bili popularni, pre svega zbog njihove manje upotrebe u industriji, a i zbog razvijenog mišljenja da su teški za učenje. Danas se oni sve više koriste i u neprekidnom su usponu, najviše u kritičnim delovima koda, jer je mnogo lakše dokazati tačnost koda napisanog u funkcionalnom jeziku. U ovom radu, predstavimo osnovne teorijske koncepte na kojima leže implementacije kompajlera funkcionalnih jezika, sa akcentom na Haskellu. Najviše se koncentrišemo na proces prevođenja iz funkcionalnog koda u međujezik, i detaljno predstavljamo sve korake koji se nalaze u procesu prevođenja.

Sadržaj

1	Uvod	3
1.1	Haskel	3
1.2	GHC	3
2	Frontend	4
2.1	Parsiranje	4
2.2	Promena imena	5
2.3	Provera tipa	5
2.4	Prečišćavanje	6
2.5	Core jezik	6
3	Middle end	6
3.1	Umetanje i beta redukcija	6
3.1.1	Jednostavno umetanje	7
3.1.2	Korišćenje linearnosti	8
3.2	Transformacija uslova	8
3.2.1	Pridruživanje tačaka	9
3.2.2	Objedinjavanje pridruženih tačaka	10
3.2.3	Objedinjavanje case eliminacija	10
4	Backend	11
4.1	GHC kôd generator	11

5 Zaključak	14
Literatura	14

1 Uvod

Mnogi kompajleri obavljaju neki deo svog rada pomoću očuvanja ispravnosti, poboljšanja performansi, programskih transformacija. Radi konkretности, fokusirali smo se na Glazgov Haskel Kompajler (eng. Glasgow Haskell Compiler (GHC)) [1], ali ističemo da sve što navedemo u ovom radu se odnosi i na bilo koji kompajler funkcionalnih jezika, a možda i na kompajliranje drugih jezika. GHC preuzima ovu ideju “kompilacije transformacijom” (eng. *compilation by transformation*) pokušavajući da što više izrazi proces kompilacije u obliku programskih transformacija. U ovom radu prikazaćemo u primeni transformacione tehnike kroz GHC.

1.1 Haskell

Haskell je funkcionalni jezik opšte namene, koji sadrži mnoge inovacije u dizajnu programskih jezika. Haskell podržava funkcije višeg reda (eng. *higher-order functions*), ne-striktnu semantiku, statički polimorfizam, korisnički definisane algebarske tipove, prepoznavanje šablona (eng. *pattern-matching*), rad sa listama. Razvijen je kroz sistem modula kao proširenje programskog jezika. Posедуje veliki skup primitivnih tipova uključujući liste, nizove, cele brojeve različitih namena i dužina, realne brojeve. Može se reći da je Haskell završetak dugogodišnjeg rada i istraživanja na ne-striktnim funkcionalnim jezicima [4].

1.2 GHC

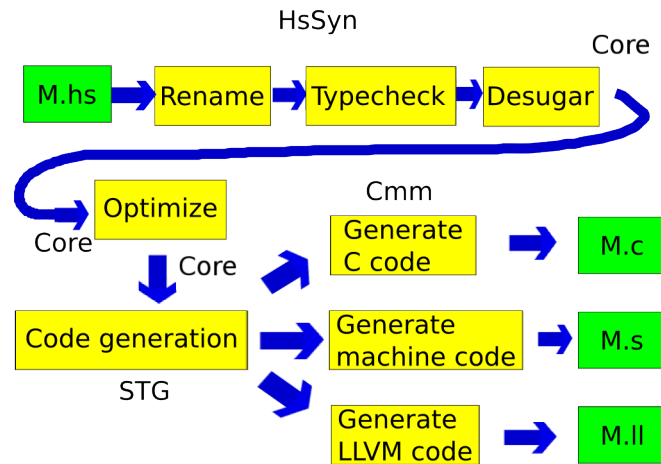
Uobičajno se tretira kao standardna implementacija Haskell, na kojoj se baziraju i druge implementacije. Razvijan je počev od 1989. godine. GHC je pisan u Haskellu – kompajler sadrži 227,000 linija koda (uključujući komentare), a biblioteke (moduli) sadrže 242,000 linija koda (uključujući komentare). Sastavni deo svakog kompajlera za funkcionalni jezik čini i run-time sistem. Za GHC, run-time sistem je pisan u C-u i sadrži 87,000 linija koda. Tekuću verziju kompajlera, razvijalo je 23 programera (eng. developers) sa preko 500 priloga (eng. commits) [2].

Celokupna struktura kompajlera se sastoji iz tri faze:

1. Prva faza (eng. *Frontend*) čini pretvaranje izvornog kôda pisanog u Haskellu, u takozvani Core jezik (eng. *Core language*). U ovoj fazi, kompajler napisan u Haskellu, vrši analizu izvornog kôda, pravi odgovarajuće drvo izvođenja, realizuje leksičku i sintaksnu analizu, proveru tipova i kao izlaz daje kôd sa veoma redukovanim skupom instrukcija, koji zahteva Core. Više o ovoj fazi može se naći u Sekciji 2.
2. Druga faza (eng. *Middle End*) – izlazni kôd iz prethodne faze – međujezik (eng. *Intermediate language*) se dodatno optimizuje, i to kroz niz transformacija. Rezultat rada Core-a se dobija u Core obliku. Na taj način, sledeće etape transformacije kôda tačno znaju kakve konstrukcije im se mogu naći na ulazu. Više o ovoj fazi može se naći u Sekciji 3.
3. Treća faza (eng. *Backend*) obuhvata generisanje kôda. Core-ov kôd iz prethodne faze postaje ulaz u STG-mašinu (eng. *Spineless Tagless G-machine*). Rezultat rada STG-mašine se grana u tri toka. Prvi tok podrazumeva prevođenje u izvorni mašinski kôd. Drugi tok podrazumeva korišćenje LLVM-a (eng. *Low-Level Virtual Machine*) za

dobijanje optimizovanog kôda pomoću ove virtualne mašine. Treći tok koristi jezik C- - za dobijanje izvršnog kôda. Više o ovoj fazi može se naći u Sekciji 4.

Razvojne etape pravljenja izvršnog kôda mogu se videti na slici 1 preuzetoj sa [2].

Slika 1: Razvojne etape pravljenja izvršnog kôda

2 Frontend

Kao što smo rekli, frontend je prva faza u kojoj se izvorni kôd pretvara u Core jezik. Sastoji se od:

1. Parsiranja (eng. *Parser*)
2. Promene imena (eng. *Rename*)
3. Provere tipa (eng. *Typecheck*)
4. Prečišćavanja (eng. *Desugaring*)

2.1 Parsiranje

Pravljenje preciznog parsera u konkretnom jeziku je jako teško. GHC-ov parser se služi sledećim principom:

Često se parsira “previše velikodušno”, a zatim odbacujemo loše slučajeve.

Paterni (eng. *Pattern*) su parsirani kao izrazi i transformisani iz *HsExpr.HsExp* u *HsPat.HsPat*. Izraz kao što je

```
[ x | x <- xs ]
```

koji ne izgleda kao patern je odbijen.

Ponekad “previše velikodušno” parsiranje izvršava samo “renamer”. Na primer: Infiksni operatori su parsirani kao da su svi levo asocijativni. “Renamer” koristi deklaracije ispravnosti za ponovno povezivanje sintaksnog stabla. Dobra karakteristika ovog pristupa je to da poruke o grešci kasnije tokom kompilacije imaju tendenciju da pruže mnogo korisnije informacije. Greške generisane od strane samog parsera imaju tendenciju samo da ukažu na to da se greška desila na određenoj liniji i ne pružaju nikakve dodatne informacije.

2.2 Promena imena

Osnovni zadatak Renamer-a je da zameni RdrNames sa Names. Na primer, imamo:

```
module K where
f x = True

module N where
import K

module M where
import N( f ) as Q
f = (f, M.f, Q.f, \f -> f)
```

u kome su sve promenljive tipa RdrName.

Rezultat preimenovanja modula M je :

```
M.f = (M.f, M.f, K.f, \f_22 -> f_22)
```

gde su sada sve promenljive tipa Name.

- Nekvantifikovani RdrName “f” na najvišem nivou postaje spoljašnji Name M.f.
- Pojavljivanja “f” i “M.f” su zajedno vezani za ovo Name.
- Kvantifikovani “Q.f” postaje Name “K.f” , zato što je funkcija definisana u modulu K.
- Lambda “f” postaje unutrašnji Name, ovde napisan f_22.

Pored ovoga, renamer radi i sledeće stvari:

- Vršiti analizu zahteva za uzajmno rekurzivne grupe deklaracija. Ovo deli deklaracije u snažno povezane komponente.
- Izvršava veliki broj provera grešaka: promenljive van opsega, neiskorišćene biblioteke koje su uključene...
- Renamer se nalazi između parsera i typechecker-a; ipak, njegov rad je isprepletan sa typechecker-om.

2.3 Provera tipa

Verovatno najvažnija faza u frontend-u je kontrolor tipa (eng. *type checker*), koji se nalazi u `compiler/typecheck/`. GHC proverava programe u njihovoj originalnoj Haskell formi pre nego što ih desugar 2.4 konvertuje u Core kôd. Ovo umnogome komplikuje type checker ali poboljšava poruke o grešci.

GHC definiše apstraktnu sintaksu Haskell programa u `compiler/hsSyn/hsSyn/HsSyn.hs` koristeći strukture koje apstrahuju konkretnu reprezentaciju graničnih pojavljivanja identifikatora i paterna.

Interfejs typechecker-a ostatku kompajlera obezbeđuje `compiler/typecheck/TcRnDriver.hs`. Svi moduli se izvršavaju zvanjem `TcRnModule`, i GHCi koristi `TcRnStmt`, `TcRnExpr` i `TcRnType` za proveru iskaza, izraza i tipova, redom.

Funkcije `TcRnModule` i `TcRnModuleTcRnM` kontrolišu kompletnu statičku analizu Haskell modula. Oni razrešavaju sve import iskaze, iniciraju stvarni postupak preimenovanja i provere tipa i završavaju sa obradom izvoza (eng. *Export list*).

Reprezentacija tipova je fiksirana u modulu `TypeRep` i eksportovana kao podatak tipa `Type`.

2.4 Prečišćavanje

Prečišćavanje prevodi iz masivnog HsSyn tipa u GHC-ov međujezik CoreSyn. Obično se prečišćavanje programa izvršava pre faza provere tipa, ili preimenovanja, jer to onda olakšava posao renamer-u i typechecker-u jer imaju mnogo manji jezik za obradu.

2.5 Core jezik

Core jezik se sastoji od nekoliko elemenata: variables, literals, let, case, lambda abstraction, application. Uopšteno govoreći, naredba let odgovara alokaciji, naredba case odgovara evaluaciji. Osnovna ideja Core-a je da se napravi jednostavan tipizirani lambda račun, sa najmanjim brojem konstrukcija koje obuhvataju izvorni jezik. Na taj način se jednostavnije analizira kôd, razmišlja o njemu, vrši optimizacija itd. Dakle, Core je jednostavan lenji funkcionalni jezik; možemo ga smatrati assemblerom funkcionalnog jezika.

Jedna od karakteristika Core-a je parcijalna evaluacija. Zbog mogućnosti lenjeg izračunavanja funkcija, često dolazimo u situaciju da nemamo sve argumente na raspolaganju u trenutku izvršavanja funkcije. Tada se prekida izvršavanje funkcije dok se ne dobiju svi potrebni argumenti, nakon čega se izvrši funkcija [6].

3 Middle end

U ovoj fazi izlazni kôd iz prethodne faze – Core jezik – se dodatno optimizuje. Postoje mnoge metode optimizacije koje implementira Core jezik. Tako, na primer, primenjuje se umetanje kôda (eng. *Inlining*) [8], eliminacija zajedničkih podizraza (eng. *Common Subexpression Elimination*), kao i izbacivanje kôda koji se ne koristi (eng. *Dead Code Elimination*).

Interesantno je napomenuti da se umetanjem kôda, u funkcionalnim jezicima dobija 20 – 40% ubrzanja, dok se kod imperativnih jezika, istom metodom postiže ubrzanje od 10 - 15% [5]. Stoga ćemo u ovom delu detaljnije opisati rad Inliner-a, kao vodećeg igrača u poboljšanju rada kompajlera. GHC Inliner pokušava učiniti što je više moguće umetanja u jednom prolazu. Pošto umetanje često otkriva nove mogućnosti za dalje transformacije, Inliner je zapravo deo GHC Simplifikatora (eng. *GHC simplifier*), koji obavlja veliki broj lokalnih transformacija na iterativan način (ili dok se ne postigne određen broj ponavljanja).

U modernoj verziji GHC kompajlera se koristi LLVM u završnoj fazi generisanja kôda. LLVM u sebi ima ugrađene mnogobrojne optimizacije, tako da ako je neka preskočena u Core optimizaciji, LLVM će je obuhvatiti.

3.1 Umetanje i beta redukcija

Utvrдили smo da je korisno identifikovati tri različite transformacije povezane sa umetanjem (eng. *inlining*):

1. Umetanje (eng. *Inlining itself*) - zamenjuje pojavu ograničene let-povezane (eng. *let-bound*) promenljive definicijom sa njene desne strane. Na primer, umetanje za f izgleda:

```
let { f = \x -> x*3 } in f (a + b) - c
==> [inline f]
let { f = \x -> x*3 } in (\x -> x*3) (a + b) - c
```

Treba obratiti pažnju da umetanje nije ograničeno na definiciju funkcije, već svaka ograničena let promenljiva može potencijalno biti umetnuta. (Ipak treba imati na umu da pojava promenljive na poziciji argumenta nije kandidat za umetanje, jer su oni ograničeni tako da budu atomični.)

2. Eliminacija mrtvog kôda (eng. *Dead code elimination*) - odbacuje let vezivanje koje se više ne koriste. Ovo se obično javlja kada su sve pojave promenljive umetnute. Ako primenimo eliminaciju na prethodni primer dobijamo:

```
let { f = \x -> x*3 } in (\x -> x*3) (a + b) - c
==> [dead f]
(\x -> x*3) (a + b) - c
```

3. β redukcija (eng. *Beta reduction*) - jednostavno prezapišemo lamda izraz na sledeći način:

```
(\x->E) A to let {x = A} in E
```

Primenom β redukcije na gornji primer:

```
(\x -> x*3) (a + b) - c
==> [beta]
(let { x = a+b } in x*3) - c
```

Dok su eliminacija mrtvog kôda i β redukcija jednostavne, umetanje je jedino nezgodno, pa nam je ono interesantnije.

3.1.1 Jednostavno umetanje

Jednostavno umetanje (eng. *Simple inlining*) se često koristi. Korisno je razlikovati dva slučaja umetanja:

1. SGNF (eng. *WHNF*) - Ako je promenljiva vezana za slabu glavnu normalnu formu (SGNF) (eng. *Weak Head Normal Form (WHNF)*) - to je atom, lambda ili konstruktor - tada se može umetnuti bez rizika od dupliranja posla. Možda je jedina negativna strana povećanje veličine kôda.
2. Ne-SGNF (eng. *Non-WHNF*) - U suprotnom, umetanje nosi rizik od gubitka razmene, a samim tim i dupliranja rada. Na primer,

```
let x = f 100 in ... x ... x ...
```

možda bi bilo neupotrebljivo za umetanje x, jer bi tada f 100 bio ocenjeno dva puta umesto jednom. Neformalno, kažemo da je transformacija S-sigurna (eng. *W-safe*) ako garantuje da ne duplira posao.

U slučaju SGNF-a (eng. *WHNF*), kompromis je između veličine kôda i koristi od umetanja. Primene atoma i konstruktora su jednostavne: uvek su dovoljno male da bi se umetale. (Konstruktori moraju imati atomične argumente). Funkcije, za razliku od toga, mogu biti velike, tako da efekat neograničenih umetanja u odnosu na veličinu kôda može biti znatan. Kod većine kompajlera koristi se heuristika za odlučivanje kada se radi umetanje funkcija.

Za Ne-SGNF-u (eng. *Non-WHNF*), pažnja se fokusira na to kako se promenljiva koristi. Ako se promenljiva pojavi samo jednom, onda je verovatno sigurno da ćemo je umetnuti. Inače jedan od naivnih pristupa bi bio da vršimo jednostavnu analizu pojava koja beleži za svaku promenljivu na koliko mesta se koristi, i koristimo ove informacije kako bi naučili

simplifikator da izvrši umetanje. O ovom načinu se može više pronaći u [12]. Međutim, ovaj način ima svoje komplikacije, pa je drugo rešenje dato u sledećoj sekciji.

3.1.2 Korišćenje linearnosti

Korišćenje linearnosti (eng. *Using linearity*) može biti korisno. Zbog komplikacija, postalo je neophodno pratiti informacije o pojavama koje su najkomplikovanije i koje su podložne greškama. Štaviše, greške u radu sa dupliranjem se manifestuju samo kao problemi sa performansama i mogu proći neopaženo dugo vremena. To sugeriše da bi sistem linearnog tipa bio dobar način da se identifikuju promenljive koje se mogu bezbedno umetnuti, iako se one javljaju unutar λ -de, ili koje se ne mogu bezbedno umetnuti iako se (trenutno) pojavljuju samo jednom. S-sigurne (eng. *W-safe*) transformacije čuvaju i informacije o linijskom tipu, a time i garancije da se dupliranje neće desiti.

Nažalost, većini linearnih sistema je neadekvatna, jer ne uzimaju u obzir procenu poziva po potrebi (eng. *call-by-need*) [3]. Na primer, razmotrimo izraz:

```
let x = 3*4
y = x+1 in y + y
```

Po proceni poziva po potrebi, iako se y procenjuje mnogo puta, x će biti procenjen samo jednom. Većina linearnih sistema bi bila previše konzervativna i pripisivala bi nelinearni tip x , kao i y , sprečavajući da x bude umetnut.

Postoji nekoliko pokušaja da se razvije sistem linearnog tipa koji uzima u obzir poziv po potrebi, ali nijedan nije našao svoju praktičnu primenu. Jedan od pokušaja se može naći u [10].

3.2 Transformacija uslova

Većina kompajlera ima posebna pravila za optimizaciju i transformaciju uslova (eng. *Transforming conditionals*). Na primer, razmotrimo izraz:

```
if (not x) then E1 else E2
```

Nijedan moderan kompajler ne bi negirao vrednost x u vreme izvršavanja! Da vidimo, šta se onda događa ako jednostavno izvršimo transformacije. Nakon što smo uklonili *if* i umetnuli definiciju za *not*, dobijamo:

```
case (case x of {True -> False; False -> True}) of
True -> E1
False -> E2
```

Ovde, spoljašnji slučaj ispituje vrednost koju vraća unutrašnji slučaj. Ova zapažanja sugerišu da možemo premestiti spoljašnji slučaj unutar grana unutrašnjeg, tako da:

```
case x of
True -> case False of {True -> E1; False -> E2}
False -> case True of {True -> E1; False -> E2}
```

Obratite pažnju na to da je originalni spoljašnji case izraz dupliran, ali svaka kopija sada ispituje poznatu vrednost, pa je očigledno sledeće pojednostavljenje, i dobija se tačno ono čemu smo se i nadali:


```

case x of
True  -> E2
False -> E1

```

Obe ove transformacije su generalno primenljive. Druga transformacija, transformacija “poznatih-konstruktor” (eng. *case-of-known- constructor*) eliminiše niz izraza koji ispituju poznatu vrednost.

3.2.1 Pridruživanje tačaka

Jedna od tehnika za redukciju kôda je pridruživanje tačaka (eng. *Join points*). Postavlja se pitanje kako možemo imati koristi od transformacija “case-case” (eng. *case-of-case*) bez rizika od dupliranja kôda? Jednostavna ideja je napraviti lokalne definicije sa desne strane spoljašnjeg slučaja, ovako:

```

case (case S of {True -> R1; False -> R2}) of
True  -> E1
False -> E2
=>
let e1 = E1; e2 = E2
in case S of
True  -> case R1 of {True -> e1; False -> e2}
False -> case R2 of {True -> e1; False -> e2}

```

Sada E1 i E2 nisu duplirani, iako umesto toga imamo troškove implementacije vezivanja za e1 i e2. U primeru, međutim, dva unutrašnja slučaja se eliminišu, ostavljajući samo jednu pojavu svakog od e1 i e2, tako da će njihove definicije biti umetnute, ostavljajući isti rezultat kao i ranije.

Sigurno ne možemo garantovati da će novouvedena vezivanja biti moguće eliminisati. Razmotrimo, na primer, izraz:

```
if (x || y) then E1 else E2
```

Ovde, || je operator disjunkcije, definiše se:

```
|| = \ a b -> case a of {True -> True; False -> b}
```

Odstranjivanje (eng. *Desugaring*) uslova i umetanje || daje nam:

```

case (case x of {True -> True; False -> y}) of
True  -> E1
False -> E2

```

Sada primenjujući (novu) “case-case” transformaciju:

```

let e1 = E1 ; e2 = E2
in case x of
True  -> case True of {True -> e1; False -> e2}
False -> case y of {True -> e1; False -> e2}

```

Za razliku od *not* primera, samo jedan od dva unutrašnja slučaja je pojednostavljen, tako da će samo e2 sigurno biti umetnut, jer e1 se i dalje pominje dvaput:

```

let e1 = E1
in case x of
True  -> e1
False -> case y of {True -> e1; False -> E2}

```

3.2.2 Objedinjavanje pridruženih tačaka

Jedna od korisnih tehnika optimizacije je objedinjavanje pridruženih tačaka (eng. *Generalising join points*). Da li se sve ovo generalizuje na tipove podataka koji nisu boolean? Na prvom mestu može se pomisliti da je odgovor “da, naravno”, ali ustvari izmenjena “case-case” transformacija je jednostavno besmislena ako izvorno spoljašnji case izraz povezuje bilo koju promenljivu. Na primer, razmotrite izraz:

```
f (if b then B1 else B2)
```

gde f definišemo:

```
f = \ as -> case as of {[] -> E1; (b:bs) -> E2}
```

Prečišćavanje (eng. *Desugaring*) if uslova i umetanje f daje nam:

```
case (case b of {True -> B1; False -> B2}) of
[] -> E1
(b:bs) -> E2
```

Sada, pošto E2 može uključiti b i bs, ne možemo vezati novu promenljivu e2 kao što smo ranije radili! Rešenje je jednostavno: vezati funkciju e2 koja uzima b ili bs kao svoje argumente. Pretpostavimo, na primer, da E2 pominje bs, ali ne b. Zatim možemo izvršiti “case-case” transformaciju tako da:

```
let e1 = E1; e2 = \ bs -> E2
in case b of
True -> case B1 of {[] -> e1; (b:bs) -> e2 bs}
False -> case B2 of {[] -> e1; (b:bs) -> e2 bs}
```

Oдавde proizilazi da celokupna podešavanja funkcionišu za proizvoljne tipove podataka, a ne samo za boolean.

3.2.3 Objedinjavanje case eliminacija

Ranije smo raspravljali o slučaju transformacije “poznatih-konstruktor” (eng. *case-of-known-constructor*) koja eliminiše niz izraza.

Postoji korisna varijanta ove transformacije koja takođe eliminiše niz izraza - objedinjavanje case eliminacija (eng. *Generalising case elimination*). Razmotrimo izraz:

```
if null xs then r else tail xs
```

gde su null i tail definisani na sledeći način:

```
null = \ as -> case as of {[] -> True; (b:bs) -> False}
tail = \ cs -> case cs of {[] -> error "tail"; (d:ds) -> ds}
```

Nakon uobičajenog umetanja, dobijamo:

```
case (case xs of {[] -> True; (b:bs) -> False}) of
True -> r
False -> case xs of
[] -> error "tail"
(d:ds) -> ds
```

Sada možemo da odradimo “case-case” transformaciju, i dobijamo:

```
case xs of
[] -> r
(b:bs) -> case xs of
[] -> error "tail"
(d:ds) -> ds
```

Sada je očito jasno da je unutrašnja procena xs redundantna, jer u $(b:bs)$ grani spoljašnjeg case slučaja znamo da xs svakako ima oblik $(b:bs)$! Stoga možemo eliminisati unutrašnji slučaj, biramo alternativu $(d:ds)$, ali supstitucijom b za d i bs za ds :

```
case xs of
[]-> r
(b:bs) -> bs
```

4 Backend

Kod prevođenja jezika Core u neki imperativni međujezik kao što je C-- postoji više etapa. Prvo se *CoreSyn* (*GHC's intermediate language*) prevodi u *StgSyn* (*GHC's intermediate language*), i to u dve faze:

1. **CoreToStg** - Core-to-Core proces konvertuje program u ANF (A-normal form). A-normalnu formu su osmislili Sabry i Fellisen 1992. god. U ANF formi svi argumenti moraju biti trivijalni, odnosno vrednost svih argumenata se mora izračunati odmah. ANF se bavi osnovnim definicijama zasnovanim na λ računu sa slabom redukcijom i let izrazima uz ograničenja: - dozvoljene su samo konstante, λ termovi i promenljive kao argumenti funkcije - zahtev da rezultat netrivialnih izraza pripada let-povezanoj promenljivoj ili vraćen iz funkcije

Primer ANF:

```
f(g(x),h(y))
```

```
let v0 g(x) in
  let v1 h1(y) in
    f(v0, v1)
```

2. **CoreToStr** - Rezultat prve faze u velikoj meri odgovara krajnjem StgSyn, zato u ovoj fazi nema preterano mnogo posla. Ova faza dekorise StgSyn sa mnogo pomoćnih promenljivih, let-no-escape indikatora.

STG program se pomoću Code Generator-a pretvara u neki niži jezik kao što je C-- [9].

4.1 GHC kôd generator

Glazgov Haskel Kompajler (*eng. Glasgow Haskell Compiler - GHC*) je u početku prevodio kôd za STG-mašine (*eng. Spineless Tagless G-machine*) na C jezik. Ideja je bila da se iskoriste C kompajleri koji su portabilni i imaju određene dobre optimizacije. Međutim, pokazalo se da C ima mnogo mana u kontekstu jezika srednjeg nivoa (*eng. intermediate language*), posebno za kompilatore lenjih funkcionalnih jezika sa nestandardnom kontrolom toka. Takođe, C ne podržava repnu rekurziju, pristup steku radi čišćenja memorije (*eng. garbage collection*) i još mnogo drugih stvari. To nije iznenađujuće, jer C nije dizajniran za to. Pisci kompilatora višeg nivoa kao što je GHC su odlučili da ublaže prethodno navedene nedostatke.

Problem je trebalo da reše razne ekstenzije GNU C-a. Međutim, i ovo rešenje ima svoje mane kao što je velika zavisnost od GNU C verzije

kompilatora. Optimizacija za C često nema efekta na te jezike višeg nivoa - mnogo statičkih informacija bi moglo biti izgubljeno.

Kao odgovor na to, GHC je ubacio podršku za kôd generatore niskog nivoa (*eng. native code generators*), koji direktno prevode u mašinski kôd, ali samo za određene sisteme, konkretno x86, SPARC, PowerPC.

Želja da se zadrže dobre osobine svodenja i kompajliranja na C, a da se opet prevaziđu problemi, inspirisala je razvoj jezika srednje-niskog nivoa (*eng. low-level intermediate languages*). Od interesa je jezik C--, jer je dizajniran pod uticajem GHC-a. Iako je upotreba jezika C-- kao srednjeg jezika tehnički veoma perspektivan pristup, dolazi sa velikim praktičnim problemima: razvoj portabilnog kompilatorskog bekenda je isplativ, ako ga koristi više kompilatora, a pisci kompilatora ne žele da rade na razvoju nečega što neće biti u širokoj upotrebi. Kao posledica toga, neka varijanta C-- jezika se koristi kao srednje-niski jezik u GHC-u, ali generalno nema razvijenog bekenda u jeziku C-- koja bi mogla biti podržana od strane većeg broja kompilatora kao što je GHC [7].

Navodimo tri najznačajnija programa za generisanje izvršnog kôd:

1. NGC (*eng. Native Generated Code*)- kao prvo rešenje odgovara generisanju asemblerskog kôda. To se pokazalo kao brzo i efikasno rešenje, ali je imalo i veliki nedostatak, jer se za svaku platformu računara (x86, SPARC, PowerPC, ...) morao održavati pripadni asemblerski kôd. NCG sadrži 20,570 linija kôda, što je približno 4 puta više od veličine kôda C-kompajlera. Pritom je kompilacija bila dvostruko brža. Jedna od prednosti NCG u odnosu na C je jednostavnost; iako je NCG kôd mnogo veći, sigurno je i mnogo jednostavniji.
2. C-- - drugo rešenje se našlo u programskom jeziku C--, podskupu jezika C, specijalno prilagođenom zadacima kompilacije. Jedna od apstrakcija koju C-- nudi su virtualni registri. Oni omogućavaju mapiranje mašinskih registara na optimalan način. Delimično u tome učestvuje i run-time verzija GHC-a. C-- verzija kompajlera se znatno razlikuje od zvaničnog C-- standarda. Osnovna razlika je u implementaciji sopstvenog GC-a (*eng. Garbage Collector*), jer Haskell zahteva GC koji je generacijski i koji može da radi po blokovima hipa odnosno steka. Generacijski GC polazi od pretpostavke da će najnoviji objekti biti najbrže skidani sa hipa odnosno steka, stoga se GC primenjuje samo na najmlađu generaciju objekata, a tek kada to ne daje zadovoljavajući rezultat, onda se analiziraju i starije generacije. Na slici 2 je prikazan kôd u C-- koji, očigledno, u velikoj meri liči na C kôd.
3. LLVM - je trenutno najperspektivniji backend frejmwork-okvir (*eng. framework*), koji dolazi sa just-in-time kompilacijom kao i life-long analizom i optimizacijom. Postoje četiri osnovna razloga za njegovu implementaciju [11]:
 - Pravljenje kompajlera visokih performansi za generisanje kôda zahteva mnogo uloženog truda i znanja. Tako, razvoj LLVM-a je počeo pre oko 15 godina. Postojanje ovakvog sistema će zahtevati mnogo manje posla na održavanju i proširenju, nego što prethodna dva rešenja zahtevaju. Takođe, pošto je LLVM nezavisan projekat, buduća poboljšanja će biti automatski raspoloživa.
 - GHC proizvodi Haskell programe koji se brzo izračunavaju. Međutim, mnoge optimizacije na nižem nivou (naročito one koje podrazu-

mevaju poznavanje specifičnosti arhitekture računara) nisu do kraja implementirane. Korišćenjem LLVM-a, koji koristi mnoge specifičnosti arhitekture računara, ćemo ih automatski dobiti.

- Bitna osobina LLVM-a je ta što je od početka dizajniran kao sredina za razvoj kompajlera. Tako je moguće u kratkom vremenskom roku i sa relativno malo truda, realizovati prilagođavanje svake nove verzije LLVM-a postojećoj aplikaciji GHC-a.
- LLVM je projekat koji uključuje celokupan lanac alata sa C/C++ kompajlerom, asemblerskim alatima, linkerom, debagerom i alatima za statičku analizu. Koristi se za više programskih jezika, pa mu je baza korisnika garancija da će se i u buduće kvalitetno razvijati.

<pre> /* Ordinary recursion */ export sp1; sp1(bits32 n) { bits32 s, p; if n == 1 { return(1, 1); } else { s, p = sp1(n-1); return(s*n, p*n); } } /* Tail recursion */ export sp2; sp2(bits32 n) { jump sp2_help(n, 1, 1); } sp2_help(bits32 n, bits32 s, bits32 p) { if n==1 { return(s, p); } else { jump sp2_help(n-1, s+n, p*n); } } </pre>	<pre> /* Loops */ export sp3; sp3(bits32 n) { bits32 s, p; s = 1; p = 1; loop: if n==1 { return(s, p); } else { s = s+n; p = p*n; n = n-1; goto loop; } } </pre>
---	---

Slika 2: Tri funkcije za izračunavanje sume i proizvoda prvih n brojeva u programskom jeziku C--

Prikažimo rezultate korišćenja LLVM-a na jednostavnom primeru izračunavanja funkcije zadate na sledeći način:

- ako je n parno, sledeći broj je $n/2$
- ako je n neparno, sledeći broj je $3*n+1$
- ako je n jedan, stop

Cilj je da nađemo najdužu sekvencu za početne brojeve od jedan do milion. Sekvencu čini broj koraka dok ne stignemo do stopa. Kod napisan u Haskellu je:

```

import Data.Word

collatzLen :: Int -> Word32 -> Int
collatzLen c 1 = c
collatzLen c n | n `mod` 2 == 0 = collatzLen (c+1) $ n `div` 2
| otherwise      = collatzLen (c+1) $ 3*n+1

pmax x n = x `max` (collatzLen 1 n, n)

```

```
main = print . solve $ 1000000
where solve xs = foldl pmax (1,1) [2..xs-1]
```

Kompilacijom ovog kôda različitim vrstama generisanja izvršnog kôda, dobijaju se vremena prikazana u tabeli 1.

Tabela 1: Različita vremena generisanja izvršnih kôdova

GHC-6.13 (NCG)	GHC-6.13 (C)	GHC-6.13 (LLVM)	GCC-4.4.3
2.876s	0.576s	0.516s	0.335s

Iako se očekuje da NCG ima najkraće vreme izvršavanja, jer se direktno prevodi na mašinski kôd, vidimo da u ovom jednostavnom primeru to nije slučaj. 1 Prethodni primer se može jednostavno paralelizovati. Odgovarajući Haskell kôd je:

```
import Control.Parallel
import Data.Word

collatzLen :: Int -> Word32 -> Int
collatzLen c 1 = c
collatzLen c n | n `mod` 2 == 0 = collatzLen (c+1) $ n `div` 2
| otherwise = collatzLen (c+1) $ 3*n+1

pmax x n = x `max` (collatzLen 1 n, n)
main = print soln
where
  solve xs = foldl pmax (1,1) xs
  s1 = solve [2..500000]
  s2 = solve [500001..999999]
  soln = s2 `par` (s1 `pseq` max s1 s2)
```

U programu je jednostavno ostvarena podela na dva dela i kombinovana korišćenjem Haskelevih 'par' i 'pseq' funkcija, koje ukazuju kompajleru da paralelno realizuje dva dela s1 i s2. U ovom slučaju, vreme izvršavanja pomoću LLVM-a je:

GHC-6.13 (Parallel, LLVM): 0.312

5 Zaključak

Implementacija funkcionalnih jezika predstavlja veoma težak posao i obimnu temu. U ovom radu fokus je na kompilaciji funkcionalnih jezika, najviše na procesu transformacije funkcionalnog koda u Haskell-u. Čitalac bi trebalo da, nakon čitanja ovog rada, bude upoznat sa teorijskim osnovama kompiliranja funkcionalnih jezika, razume transformaciju izvornog koda i bude u stanju da samostalno istražuje na ovu temu.

Literatura

- [1] The Glasgow Haskell, Current Status. <https://ghc.haskell.org/>.
- [2] Why is haskell difficult. <http://www.scs.stanford.edu/11au-cs240h/notes/ghc.html>.

- [3] C Mossin DM Turner, PL Wadler. Once upon a type. *La Jolla*, 12, 1995.
- [4] Simon Marlow (editor). *Haskell 2010 Language Report*. Haskell community, Cambridge, April 2010.
- [5] AM Holler JM Davidson. A study of c function inliner. *Software - Practice and Experience*, 1988.
- [6] John LaunchburySimon L Peyton Jones. *LISP and Symbolic Computation*. Kluwer Academic Publishers, 1995.
- [7] Simon L Peyton Jones. Implementing lazy functional languages on stock hardware: the spineless tagless g-machine. *Journal of Functional Programming*, 2:127–202, September 1992.
- [8] Simon L Peyton Jones. Secrets of the Glasgow Haskell Compiler inliner . *Journal of Functional Programming*, 12:393–434, 2002.
- [9] Norman Ramsey, Simon Peyton Jones, and Christian Lindig. The c-language specification, version 2.0, (cvs revision 1.128). Technical report, Cminusminus, Februar 2005. on-line at: <https://www.st.cs.uni-saarland.de/publications/files/ramsey-cmm-2005.pdf>.
- [10] Andre L M Santos Simon L Peyton Jones. On Computable Numbers, with an application to the Entscheidungsproblem. *Science of Computer Programing*, 32/1:3–47, 1997.
- [11] David A. Terei and Manuel M. T. Chakravarty. An llvm backend for ghc. *University of New South Wales*, September 2010.
- [12] Andrew W.Appel. *Compiling with Continuations*. Princeton University, New Jersey, 2007.